

DUMITRIOS

nr.27 –iunie 2013

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poșta

www.sfantuldumitruposta.ro

CVANTUL SĂPTĂMÂNII

Cunosc, deci sunt fericit

pr. paroh Mihai Gojgar

Duminica a VII-a după Paști, a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, oferă participanților la Sfânta Liturghie posibilitatea de a-și (re)aduce aminte că dobândirea vieții veșnice este consecința aprofundării cunoașterii lui Dumnezeu: „Și aceasta este viața veșnică: „Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (v. 3). Când îți aduci aminte de momentul în care Mântuitorul Iisus Hristos a rostit aceste cuvinte (Ioan XVII, 1-13), de tensiunea premergătoare judecării, condamnării și răstignirii Sale, entuziasmul aflării în perioada dintre Înălțare și Rusalii este temperat de responsabilitatea pe care o resimțim ca fii ai Celui ce din iubire S-a jertfit pentru noi. Fericirea de a fi primit cuvintele ce trebuiau să îndrepte pașii noștri spre Împărăția Cerurilor („Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis” - v. 8) este un sentiment pe care...nu îl trăim la intensitatea firească. Oare de ce? De ce nu se poate bucura cineva de o vale înflorită din vârful unui deal pe timp de vară? Sau de ce nu poate zâmbi când apusul se așterne roșiatic peste o nouă zi dăruită de Sus? Și nici râde liniștit în compania celor dragi? Poate pentru că nu poate sau *nu mai poate* vedea, nu știe sau *nu mai știe* să se bucure, nu este sau *nu mai este* în compania nimănui. Cu alte cuvinte, nimeni nu ratează fericirea dacă i se oferă. Nimeni nu ezită să exulte, dacă beatitudinea este prin preajmă. Poate nu știi să se bucure? Exclus! Fericirea te învață ea ce și cum, are propria ei *școală*. Deci, dacă cineva nu este încântat de starea în care se află, deși poate ar trebui, asta se întâmplă pentru că *nu realizează* acest lucru. Așa și noi, neștiind că suntem privilegiați față de alte neamuri de primirea Evangheliei, nu arătăm nici un fel de diferențe în

atitudine, viață sau creștere duhovnicească față de cei care încă așteaptă vestirea Împărăției. Dar nici nu suntem fericiți. Discuția trebuie dusă și spre sfere mult mai concrete și mai la îndemână. Spre exemplu, înainte de a vorbi despre eroii de la Niceea, cei care au salvat dreapta credință, Părinții care au recunoscut pe Fiul ca Dumnezeu adevărat, deoființă cu Tatăl, nu ar strica să ne uităm la frații și surorile care nu doar că n-au putut auzi de biruința de la 325 sau din alte perioade din istoria Bisericii, ci sunt lipsiți de noțiuni fundamentale pentru un creștin. Atunci când nu înțelegi de ce trebuie să existe preoți, lăcașuri de cult, slujbe, nu distingi între maslu, pomelnic, sfinte moaște sau alte lucruri „bisericești”, când sinuciderea, avortul, homosexualitatea nu ți se par opțiuni reprobabile, când citirea Sfintei Evanghelii în biserică este tratată cu lipsă de respect și considerată sunet de fond pentru completarea acatistului, este clar că fericirea de care vorbeam mai târziu și de care s-ar fi convenit să ne împărtășim dimpreună cu familia Bisericii din toate timpurile, are vâl de imposibilitate. „Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se îplinească Scriptura” (v. 12). Mântuitorul a dat responsabilitatea evanghelizării și păstoririi tuturor neamurilor apostolilor și, mai departe, ierarhiei bisericești. Pe cât de mare este datoria sfinților slujitori, pe atât de mare este și respectul pe care trebuie să-l aibă cineva față de părinții spirituali, pentru că ei nu sunt doar dascăli, ci călăuze pe drumul împlinirii. O împlinire la care vibrează nu doar inima noastră, ci și a celor din jur și, așa cum o spune chiar El, Părintele Ceresc: „Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei” (v. 13).

Alexandra Bădiță

Poate n-ar fi nevoie de lămuriri suplimentare, dar le facem, pentru unii credincioși care mai fac confuzie între Sfântul Iuda Tadeu și un alt Iuda, cel care L-a vândut pe Mântuitorul Hristos. Au existat doi apostoli cu același nume și tot două, au fost căile pe care aceștia le-au urmat. Căi diametral opuse, fiindcă dacă Iscarioteanul a trădat, Tadeu a iubit. Dacă primul a fost laș, cel din urmă a fost plin de curaj în propovăduirea Evangheliei și în răbdarea chinurilor mucenicești. Desigur, diferențele dintre cei doi sunt foarte multe, dar esențialul este că doar unul dintre ei L-a urmat pe Hristos. Iuda Tadeu s-a născut în Nazaretul Galileii, fiu al lui Iosif teslarul, cel care urma să fie logodnicul Fecioarei Maria, și al Salomeei fiica lui Agheu. A avut încă trei frați: Iacov, Iosie și Simon. Din adâncă smerenie se numește în epistola sa ca fiind „*rob al lui Hristos și frate al lui Iacov*”, neîndrăznind a se numi frate al Domnului, ci al celui care era numit fratele Domnului, Iacov. Din *Viețile sfinților pe luna iunie*, aflăm că Sfântul Iuda a propovăduit Evanghelia în Iudeea, Galileea, Samaria, Idumeea, apoi în părțile Siriei, Mesopotamiei și în cetatea Edesa. Aflându-se în Persia, a scris în limba

greacă o epistolă sobornicească care, deși este scurtă, cuprinde învățături dogmatice și sfaturi pentru creștini. După o neobosită propovăduire a Evangheliei în multe țări, ajunge în părțile Armeniei unde, în jurul anului 66, păgânii îl spânzură pe un lemn în formă de cruce și îl străpung cu săgeți. Astfel se termină eforturile sale pentru credința în Hristos Domnul. Sfântul Iuda Tadeu este prăznuit de Biserica Ortodoxă în fiecare an pe 19 iunie. O parte din sfintele sale moaște se păstrează în catedrala din Echmiadzin - Armenia, iar o altă parte din sfintele sale moaște sunt în bazilica Sfântul Petru din Roma. Singura sa icoană în București, se află în Biserica Sfântul Dumitru-Postă. „*Milă vouă și pace și iubirea să se înmulțească!*”, acesta este primul îndemn din epistola lăsată nouă de Apostolul lui Hristos, Iuda. Iubirea să se înmulțească și în comunitatea noastră, milă să primim de la Domnul pentru rugăciunile pe care le încredințăm Sfântului Iuda sărutând smerita sa icoană aflată în biserica noastră și pacea să se reverse peste sufletele cuprinse de deznădejde, al căror ocrotitor știm că este.

SĂRBĂTOREA RUSALIILOR

Ciprian Apintiliesei

Denumirea biblică a sărbătorii în care creștinii prăznuiesc Pogorârea Duhului Sfânt, este cea de "Cincizecime", așa cum apare în cartea Faptele Apostolilor 2, 1-4 sau 20, 16. La cincizeci de zile după Înviere, S-a pogorât Duhul Sfânt peste Apostoli. Astfel, a luat naștere Biserica, la care s-au adăugat în scurt timp încă trei mii de nou-botezați. La poporul român, însă, această sărbătoare mai poartă până astăzi și denumirea de "Rusalii". Denumirea este legată de cuvântul latin "rosalia", care pentru lumea păgână desemna sărbătoarea rozelor, a trandafirilor. Cu toate acestea, interpretarea corectă este alta. Până prin secolul al V-lea, după cum dau mărturie unele documente mai vechi, în Orient Cincizecimea era prăznuită odată cu Înălțarea Domnului. Împreună, marcau partea finală a perioadei pascale. Așa se face că, după separarea celor două sărbători, denumirea de Rosalia a rămas atașată de praznicul Cincizecimii, tradiție ce s-a păstrat numai în spiritualitatea creștină a românilor.

Din multitudinea de aspecte ce pot fi abordate, ne vom opri aici la cel care vizează momentul în care s-au petrecut aceste evenimente minunate. Mai exact: de ce a ales Dumnezeu ca Duhul Sfânt să se pogoare la Cincizecimea iudaică? Întâi de toate trebuie știut

că Cincizecimea iudaică, după semnificația ei istorică, este acea sărbătoare anuală care face amintire de primirea Legii, de către Moise, pe Muntele Sinai (Ieșire 19, 1). După semnificația ei agrară, este pusă în legătură cu încheierea secerișului, ea fiind o sărbătoare de mulțumire pentru strângerea recoltei, de unde purta și denumirea de "sărbătoarea secerișului". Legea veche le porunca evreilor să meargă la Ierusalim de trei ori pe an, pentru a sărbători Paștele, Cincizecimea și Înfigerea Corturilor (Deut. 16, 16). Iudeii care fuseseră de Paște la Ierusalim au venit și acum în cetate ca să se închine la Templu. Astfel că Duhul S-a pogorât asupra celor care fuseseră de față și la Pătimirile Mântuitorului, pentru că numai ei puteau înțelege pe deplin cele ce învățau acum ucenicii prin vorbirea în limbi. Pe de altă parte, după cum spun Sfinții Părinți, un alt motiv pentru care Duhul a venit în timpul Cincizecimii iudaice este acela că se cădea ca, în aceeași zi în care s-a dat Legea cea veche prin lespezile de piatră, să se dea și Legea cea nouă, care e „scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii” (II Cor. 3, 3). Duhul Sfânt a legiuit și atunci, și tot El legiuiește și acum.

diac. Bogdan Bădiță

Nu există om care să nu aibă datoria creștină de a pomeni pe cei adormiți din neamul său, atât în rugăciunea particulară, dar mai ales în zilele rânduite de Biserică. Și ziua săptămânii care este dedicată celor adormiți și în care se face slujba parastasului este sâmbăta. Însă două dintre sâmbetele de peste an sunt consemnate în mod special în toate calendarele Bisericilor Ortodoxe. Iar acestea sunt Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Rusaliile), numită și Sâmbăta Rusaliilor. Ambele zile poartă în popor și denumirea de *Moși* (cea dintâi - *Moșii de iarnă*, cealaltă - *Moșii de vară*). Denumirea populară de *Moși* provine de la faptul că în aceste zile facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri trecuți la cele veșnice.

Mântuitorul Hristos nu le-a lăsat Sfinților Apostoli o doctrină a mântuirii individuale, ci o nouă poruncă – să se iubească unul pe altul. Iubirea este deci fundamentul, adevărata viață a Bisericii, care după Sfântul Ignatie al Antiohiei este "unitate de credință și iubire". **Iar rugăciunea pentru cei adormiți este expresia de bază a Bisericii ca iubire.** Ne rugăm Domnului să îi pomenească pe cei plecați din această viață pentru că îi iubim. Părintele Alexander Schmemmann spune: "Rugându-ne pentru ei, ne întâlnim cu ei în Hristos, Care este dragoste, înfrânge

moartea, care este ultima biruință asupra înstrăinării și lipsei de dragoste". Astfel, iubindu-l pe Hristos, îi iubim pe cei ce sunt în El, adică și pe cei adormiți. Din acest motiv trebuie să îi pomenim și să ne gândim la toți cei plecați din această lume, mai ales că ei nu mai pot face nimic pentru sufletele lor.

Adaug și o istorioară duhovnicească ce ne face să ne gândim mai mult la responsabilitatea rugăciunii pentru cei adormiți. Într-o mină, unul dintre tuneluri se surpă și un muncitor nu este găsit. Fiind la 50 de metri adâncime, echipa începe să-l caute. Aflând despre această nenorocire, soția celui pierdut îi face cele după rânduială și vorbește cu un preot să îi slujească 40 de Sfinte Liturghii. În timpul ultimei liturghii, bărbatul este găsit viu. Întrebat cum de a supraviețuit, el relatează faptul că în fiecare zi la aceeași oră, un bărbat îmbrăcat în alb îi aducea o bucătică de pâine muiată în vin. Vedeți puterea Sfintei Liturghii și a rugăciunilor? Un înger al Domnului venea zilnic și-l hrănea exact când preotul săvârșea liturgia pentru el.

Închei cu un îndemn al părintelui Rafail Noica: "Moartea nu există, omul nu poate muri, c-așa l-a făcut Dumnezeu". Și așa este. În Hristos Cel Înviat nu există moarte, pentru că El a biruit-o...ci, viață veșnică. Și aici este nădejdea noastră, în Hristos Căruia ne rugăm să primească rugăciunile noastre pentru toți cei adormiți ai noștri.

ICOANA SFÂNTULUI IUDA TADEU

Emanuel Tudor

Pe strada Franceză, la numărul 1, în incinta bisericii Sfântul Dumitru-Postă, poate fi găsită singura icoană din București care îl înfățișează pe Sfântul Iuda Tadeu, unul din cei doisprezece apostoli ai Domnului nostru Iisus Hristos. În fața acestei icoane își îndreaptă rugăciunile către Dumnezeu, în special cei deznădăjduiți, Sfântul Iuda Tadeu fiind cunoscut drept mijlocitorul celor care aproape și-au pierdut speranțele. Deși intenția inițială a fost de a descrie această icoană din punct de vedere al realizării ei artistice, încercând să aștern câteva idei cu privire la modul cum a fost realizată, culorile care au fost folosite și cărei școli de pictură îi aparține, mi-am dat seama că acesta este un lucru care contează foarte puțin sau chiar deloc pentru cei în nevoie, care se roagă fierbinte înaintea ei. Pentru că suntem ortodocși, știm că icoanele nu sunt niște

simple tablouri care sunt făcute să încante privirile, nu sunt bucăți de lemn pictate și înrămate frumos, ci sunt mai mult de atât, sunt ferestre către persoana pe care o reprezintă, pentru că numai așa ne putem ruga în duh și adevăr. Pentru cei aflați cu adevărat în nevoie, nu mai contează dacă ramura din mâna Sfântului este finic sau altă plantă, dacă la gât are atârnat un engolpion sau altceva și dacă acel băț reprezintă o cârjă episcopală sau este un simplu toiag. Este adevărat că în tradiția ortodoxă, icoanele sunt făcute după anumite reguli care le dau frumusețe și cel mai important spiritualitate, ajutând pe cei ce se roagă să simtă cu adevărat că rugăciunea lor nu se pierde undeva în eter, ci ajunge în mod tainic la Dumnezeu prin mijlocirea sfântului reprezentat în icoană. Sunt persoane interesate de arta iconografică și persoane care nu știu foarte multe despre acest domeniu, dar în oricare categorie ne-am încadra, scopul icoanei este acela de a ne ajuta să ne rugăm.

Oana Gojgar

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la intensitate maximă, plângem și râdem în aceeași zi, ne supărăm și iertăm după câteva momente, suntem singuri și totodată cu toată lumea.

1 Iunie – Ziua Internațională a Copilului, este o zi în care trebuie să sărbătorim copilăria, o zi care să arate că el, copilul, este un mare dar al vieții, dar ce trebuie ocrotit și iubit necondiționat.

Precum afirmă Lucian Blaga, "Copilăria este inima tuturor vârstelor". Așadar, ne-am adunat cu mic, cu mare (copii, părinți, educatoare ale Grădiniței Nr. 24 din sectorul 3), în curtea primitoare a Bisericii Sfântul Dumitru Poștă, pentru a serba cu voie bună, joc și cânt, 1 Iunie, ziua copilului din noi.

La invitația părintelui paroh Mihai Gojgar și cu sprijinul enoriașilor care au dorit să-și amintească de vremea copilăriei, ne-am jucat, am simțit gustul dulciurilor preferate ale vârstei copilăriei, ca ciocolata de casă, dar am și lucrat.

Atelierele cu teme variate: "Pictură pe sticlă", "Orășelul copiilor", "Flori pentru flori", au avut ca scop dezvoltarea imaginației, a creativității, atât a copiilor cât și a părinților, privind utilizarea materialelor reciclabile. După încheierea atelierelor, cei mici au păstrat lucrările.

Rezultatul acestei acțiuni a fost unul pozitiv, încărcat de multă emoție, mai ales pentru părinți, copiii mari, cum s-au autointitulat aceștia. Uitând de grijile cotidiene, s-au bucurat de șansa de a mai fi copii, măcar pentru o zi. Voi încheia transmitând mesajul acestora: "Mulțumim, părinte, pentru această zi minunată!"

Vă invităm să urmăriți activitatea Bisericii Sf. Dumitru – Poștă pe site-ul:

Programul serilor catehetice iunie 2013

17. 06. 2013

Despre virtuți; Cap. 10 din Evanghelia de la Marcu

24. 06. 2013

Despre păcat; Cap. 11 din Evanghelia de la Marcu

<http://sfantuldumitru-posta.ro>

Ne-am bucura să ne trimiteți păreri, idei și răspunsuri, accesând paginile:
Predici / Oameni / Ce-i de făcut / Cum poți ajuta

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din "Dimitrios" în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele.

Vă așteptăm cu nerăbdare!

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Pentru a primi varianta originală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

**Biserica
Sf. Dumitru – Poștă**

**Str. Franceză Nr.1
Sector 3, București
0727 394 631**

Program liturgic

Duminică	8.30 – Utrenia și Sf. Liturghie
Luni	18.00 – Program de spovedanie 19.00 – Seară Catehetică
Miercuri	18.00 – Sfânta taină a Maslului
Vineri	18.00 – Acatist
Sâmbătă	10.00 – Parastas